

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL I. K. IR AB SEB BANKO GINČO NAGRINĖJIMO**

2018 m. vasario 21 d. Nr. 242-67

Vilnius

Lietuvos bankas gavo I. K. (toliau – pareiškėja) kreipimąsi, kuriuo pareiškėja prašė išnagrinėti tarp jos ir AB SEB banko (toliau – bankas) kilusį ginčą dėl piniginių lėšų grąžinimo.

N u s t a t y t a:

2015 m. gruodžio 15 d. pareiškėja su banku sudarė „SEB Mylimiausia MasterCard“ (debeto) kortelės sutartį Nr. (*duomenys neskelbtini*) (toliau – Kortelės sutartis), kurios pagrindu pareiškėjai buvo išduota su banko sąskaita Nr. (*duomenys neskelbtini*) susieta mokėjimo kortelė ir suteiktas asmens atpažinimo (PIN) kodas.

2017 m. spalio 24 d. pareiškėja telefonu paskambino į banko Kontaktų centrą, informavo apie prarastą (pavogtą) mokėjimo kortelę ir ši pokalbio metu buvo užblokuota.

2017 m. spalio 25 d. bankas el. paštu gavo pareiškėjos paklausimą dėl 2017 m. spalio 24 d. atliktos mokėjimo operacijos (7,50 Eur) ir grynųjų pinigų išėmimo iš bankomato operacijos (400 Eur), atliktų iki mokėjimo kortelės užblokavimo. Į paklausimą bankas atsakė 2017 m. spalio 30 d.: pateikė informaciją apie 2017 m. spalio 24–25 d. pareiškėjos mokėjimo kortele atliktas ir bandytas atlikti mokėjimo operacijas ir nurodė, kad minėtos operacijos buvo atliktos originalia pareiškėjos vardu išduota mokėjimo kortele, suvedus asmeniškai pareiškėjai suteiktą PIN kodą.

2017 m. gruodžio 7 d. pareiškėja kreipėsi į Lietuvos banką, prašydama rekomenduoti bankui atlyginti jai dėl banko veiksmų atsiradusią 415,50 Eur žalą. Pareiškėja nurodė, kad grįžusi iš komandiruotės pastebėjo, kad jai priklausančia mokėjimo kortele buvo pasinaudota atliekant mokėjimą (7,50 Eur) ir išimant grynuosius pinigus iš bankomato (400 Eur), be to, bankas nuskaičiavo 8 Eur pinigų išgryninimo mokesį. Pareiškėjos teigimu, pastebėjusi vagystę, 2017 m. spalio 24 d. 17 val. 56 min. ji telefonu kreipėsi į banką. Atsiliepus banko darbuotojui pareiškėja informavo apie mokėjimo kortelės vagystę ir pareikalavo užblokuoti pavogtą mokėjimo kortelę. Banko darbuotojas paprašė pareiškėjos nurodyti asmens duomenis ir pasiūlė, prisijungus prie interneto banko, parašyti prašymą užblokuoti mokėjimo kortelę. Kadangi pareiškėja nurodė esanti Briuselyje, darbuotojas pasiūlė kreiptis į policiją ir informavo, kad mokėjimo kortelę užblokavo. Pareiškėjos nuomone, žalą ji patyrė dėl to, kad bankas nedelsdamas neužblokavo kortelės. Kadangi bankas administruoja ir kontroliuoja atsiskaitymo mokėjimo kortelėmis sistemą, būtent jis prisiima nuostolių, susijusių su jo vykdoma mokėjimo kortelių išleidimo į apyvartą ir operacijų jomis atlikimo veikla, riziką. Be to, pareiškėja nurodė nesutinkanti su banko atsakyme nurodytomis aplinkybėmis, kad mokėjimo kortelės PIN kodas dėl pareiškėjos neatsargumo galėjo tapti žinomas tretiesiems asmenimis, nes mokėjimo kortelės pareiškėja niekam nebuvo davusi ir niekam nebuvo atskleidusi PIN kodo.

Bankas pateikė atsiliepimą dėl pareiškėjos kreipimesi nurodytų reikalavimų pagrįstumo ir paaiškino, kad 2017 m. spalio 24 d. 17 val. 59 min. 17 sek. pareiškėja telefonu paskambino į banko Kontaktų centrą, o 18 val. 00 min. 54 sek., atsiliepus banko Kontaktų centro darbuotojui, informavo apie prarastą mokėjimo kortelę. Identifikavus mokėjimo kortelę, 18 val. 1 min. 49 sek., ji buvo užblokuota. Banko teigimu, pareiškėjos nurodyta mokėjimo operacija (7,50 Eur)

buvo įvykdyta lustiniame kortelių skaitytuve, o grynųjų pinigų paėmimo operacija (400 Eur) – bankomate, pritaikytame naudoti lustines korteles. Tai reiškia, kad atliekant minėtas operacijas buvo būtina panaudoti pareiškėjai asmeniškai išduotą lustinę mokėjimo kortelę (mokėjimo kortelę su mikroprocesoriumi (lustu), kuriame yra įrašyti atpažinimo duomenys) ir įvesti kortelės PIN kodą. Todėl, vadovaujantis AB SEB banko bendrųjų paslaugų teikimo taisyklių 2 priedu – Mokėjimo kortelių išdavimo ir naudojimosi taisyklėmis, mokėjimo operacijos, kurių metu buvo atsiskaityta lustine kortele naudojant PIN kodą aptarnavimo vietose, kuriose yra įrengtas lustinių kortelių skaitytuvas, yra laikomos kaip atliktos kortelės turėtojo ir tinkamai autorizuotos. Bankas taip pat pabrėžė, kad Mokėjimo kortelių išdavimo ir naudojimosi taisyklėse yra numatyta, kad mokėjimo kortelės turėtojas privalo neatskleisti tik jam žinomo PIN kodo ir kad už visas operacijas, atliktas naudojant šį kodą, atsako pats kortelės turėtojas. Minėtų taisyklių 11.1.3 ir 11.1.5 papunkčiuose nustatyti kortelės saugaus naudojimo reikalavimai ir nustatytas įpareigojimas klientams nesudaryti sąlygų tretiesiems asmenims naudotis kortele ar sužinoti PIN kodą. Be to, pagal taisyklių 12.6 papunktį, kortelę praradus arba tuo atveju, jei klientas (kortelės turėtojas) mano, kad PIN kodą sužinojo tretieji asmenys arba sąskaitoje atliekamos neteisėtos operacijos, arba klientas nesilaiko nors vieno Kortelės sutarties punkto, laikoma, kad kortelė buvo prarasta arba tretieji asmenys PIN kodą sužinojo, arba sąskaitoje atliekamos neteisėtos operacijos dėl kliento didelio neatsargumo.

Bankas atsiliepime informavo apie priimtą sprendimą kompensuoti pareiškėjai 8 Eur nuostolių, patirtų nuskaičiavus mokesčių už grynųjų pinigų paėmimą, todėl Lietuvos bankas mano, kad bankas patenkino dalį pareiškėjos reikalavimų, ir, vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 26 straipsnio 1 punktu, nutraukė pareiškėjos ir banko ginčo dalies dėl minėtų nuostolių priteisimo nagrinėjimą. Banko teigimu, kitų pareiškėjos nuostolių atsiradimo priežastis yra neišsaugotas PIN kodas, o ne banko neveikimas blokuojant kortelę, pareiškėjai neva nepavykus operatyviai susisiekti su banku, todėl nėra pagrindo patenkinti pareiškėjos reikalavimo dėl 407,50 Eur gražinimo.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 (2016 m. sausio 28 d. redakcija), 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindu priimamas sprendimas.

Kaip matyti iš Lietuvos bankui pateiktų duomenų, ginčas tarp šalių yra kilęs dėl piniginių lėšų gražinimo, pareiškėjai teigiant, kad, pasinaudojant iš jos pavogta mokėjimo kortele, buvo atliktos mokėjimo (7,50 Eur) ir grynųjų pinigų paėmimo (400 Eur) operacijos, tačiau jos nebūtų buvusios atliktos ir pareiškėja nebūtų patyrusi žalos, jeigu bankas būtų tinkamai ir operatyviai atlikęs savo, kaip mokėjimo paslaugų teikėjo, pareigą ir skubiai užblokavęs mokėjimo kortelę. Bankas su tokiais pareiškėjos argumentais nesutinka ir nurodo, kad mokėjimo kortelė buvo užblokuota nedelsiant po to, kai buvo gautas pranešimas apie vagystę, o kadangi minėtos mokėjimo ir grynųjų pinigų paėmimo iš bankomato operacijos buvo tinkamai autorizuotos įvedant tik mokėjimo kortelės savininkei žinomą PIN kodą, atsiradusią žalą turi prisiimti pati pareiškėja, kuri minėto kodo neišsaugojo, nors tokia pareiga yra numatyta tarp pareiškėjos ir banko sudarytos Kortelės sutarties sąlygose (AB SEB banko bendrosiose paslaugų teikimo taisyklėse).

Atsižvelgiant į kilusio ginčo pobūdį, pažymėtina, kad mokėjimo paslaugų teikėjų veiklą ir atsakomybę, mokėjimo paslaugas, jų teikimo sąlygas ir informavimo apie šias sąlygas reikalavimus, mokėjimo operacijų autorizavimą ir vykdymą, mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teises ir pareigas, susijusias su mokėjimo paslaugomis, kai mokėjimo paslaugų teikimas yra verslas, reglamentuoja Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymas.

Mokėjimų įstatymo 26 straipsnio 1 dalyje įtvirtintos mokėjimo paslaugų vartotojo

pareigos: naudotis mokėjimo priemone pagal mokėjimo priemonės išdavimą ir naudojimą reglamentuojančias sąlygas (1 punktą), o sužinojus apie mokėjimo priemonės praradimą, vagystę arba neteisėtą įgijimą ar neautorizuotą jos naudojimą, nedelsiant apie tai pranešti mokėjimo paslaugų teikėjui arba nurodytam subjektui (2 punktas). Pagal minėto straipsnio 2 dalį, mokėjimo paslaugų vartotojas, gavęs mokėjimo priemonę, privalo imtis veiksmų, kad būtų apsaugoti mokėjimo priemonės personalizuoti saugumo požymiai.¹

Mokėjimų įstatymo 27 straipsnio 1 dalyje yra įtvirtintos mokėjimo paslaugų teikėjo, išduodančio mokėjimo priemonę, pareigos: užtikrinti, kad be mokėjimo priemonės vartotojo, turinčio teisę naudotis mokėjimo priemone, tos priemonės personalizuotais saugumo požymiais negalėtų naudotis kiti asmenys; nesiųsti neužsakytos mokėjimo priemonės, išskyrus atvejus, kai mokėjimo paslaugų vartotojui anksčiau išduota mokėjimo priemonė turi būti pakeista; užtikrinti, kad visada būtų prieinamos tinkamos priemonės, kuriomis naudodamasis mokėjimo paslaugų vartotojas galėtų pateikti šio įstatymo 26 straipsnio 1 dalies 2 punkte nurodytą pranešimą ar pareikalauti, kad mokėjimo priemonės blokavimas būtų panaikintas, kai nebelieka blokavimo priežasčių; užkirsti kelią naudotis mokėjimo priemone, kai mokėjimo paslaugų vartotojas pateikė pranešimą šio įstatymo 26 straipsnio 1 dalies 2 punkte nustatyta tvarka.

Mokėjimo paslaugų teikimo ir banko sąskaitos tvarkymo taisyklių, kurios pagal šalių sudarytos Kortelės sutarties 13 punktą yra sudedamoji minėtos sutarties dalis, 9 punkte yra įtvirtintos mokėjimo paslaugų vartotojo pareigos, susijusios su mokėjimo priemonėmis. Pagal minėtų taisyklių 9.1.1 papunktį, klientas (mokėjimo kortelės turėtojas) turi pareigą naudotis mokėjimo priemone, laikydamasis mokėjimo priemonės išdavimą ir naudojimą reglamentuojančių taisyklių, o 9.2. papunktyje įtvirtinta, kad klientas, gavęs mokėjimo priemonę, privalo imtis veiksmų, kad apsaugotų mokėjimo priemonės individualius saugumo požymius. Šios minėtos taisyklėse įtvirtintos pareigos yra analogiškos įtvirtintosioms Mokėjimų įstatymo 26 straipsnyje. Mokėjimo paslaugų teikimo ir banko sąskaitos taisyklių 11.5 papunktyje numatyta, kad kliento mokėjimo sąskaita ir (ar) mokėjimo priemonė blokuojama, jei klientas sutartyje nustatytu būdu pateikia bankui atitinkamą prašymą arba praneša bankui, kad klientui suteikta mokėjimo priemonė yra pavogta ar kitu būdu prarasta arba mokėjimo sąskaitoje esančios lėšos ir (ar) mokėjimo priemonė naudojama ar gali būti naudojama kitu neteisėtu būdu.

Mokėjimo kortelių išdavimo, naudojimo ir atsiskaitymo tvarką reglamentuojančių Mokėjimo kortelių išdavimo ir naudojimo taisyklių 11.1.3 papunktyje įtvirtinta, kad klientas (mokėjimo kortelės turėtojas) privalo neduoti savo kortelės, nesakyti PIN kodo tretiesiems asmenims ar kitaip neleisti ir nesudaryti sąlygų jiems naudotis kortele ar sužinoti PIN kodo. Pagal šių taisyklių 11.1.5 papunktį, kortelę privalu laikyti vertingu dokumentu ir saugoti kaip pinigus, čekius ar kitus vertingus dokumentus, o 11.2 papunktyje įtvirtinta, kad PIN kodas yra slapta informacija, už kurios atskleidimą ir už visas operacijas, atliktas naudojantis PIN kodu, atsako klientas.

Sprendžiant dėl banko atsakomybės nagrinėjamų aplinkybių kontekste pažymėtina, kad tarp šalių nėra ginčo dėl įvykdytų mokėjimo ir grynųjų pinigų paėmimo operacijų autorizavimo. Bankas savo atsakymuose pareiškėjai nurodė, kad mokėjimai buvo atlikti panaudojant mokėjimo kortelės lusto duomenis ir įvedus pareiškėjai banko suteiktą PIN kodą, o pareiškėja šiems banko teiginiams neprieštaravo, tačiau nurodė, kad PIN kodo ant kortelės užsirašiusi nebuvo ir niekam PIN kodo neatskleidė. Be to, bankas pateikė įrodymus, pagrindžiančius, kad minėtos operacijos buvo autorizuotos įvedant PIN kodą, o pagal Mokėjimo kortelių išdavimo ir naudojimo taisyklių 4.1.7 papunktį, kortelės turėtojas turi pareigą laikyti, kad sandoris, už kurį kortele atsiskaityta iš sąskaitos, įvyko, jei kortelės turėtojas naudojosi PIN kodu imdamas grynųjų pinigų iš bankomatų (įmokėdamas grynuosius pinigus į bankomatus) ar atsiskaitydamas lustine kortele aptarnavimo

¹ Personalizuoti saugumo požymiai – konfidenciali informacija, skirta autentiškumui patvirtinti. Tai apima priemonės informacijai parengti (pavyzdžiui, vienkartinio slaptažodžio generatorius, lustinė kortelė), taip pat elementus, kuriuos vartotojas turi įsiminti arba kurie sietini su vartotoju (pavyzdžiui, biometrinės charakteristikos).

vietose, kuriose yra lustinių kortelių skaitytuvai. Nustačius, kad nagrinėjama atveju nėra pagrindo taikyti bankui atsakomybę Mokėjimų įstatymo 30 straipsnio, kuriame numatyta mokėjimo paslaugų teikėjo atsakomybė už neautorizuotas mokėjimo operacijas, pagrindu, toliau sprendžiama dėl banko pareigų tinkamo vykdymo ir veiksmų, užtikrinant pareiškėjai galimybę užkirsti kelią naudotis mokėjimo priemone, kaip tai numatyta Mokėjimų įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 4 punkte.

Vertinant banko veiksmų, susijusių su pareiškėjos mokėjimo kortelės blokavimu, pagrįstumą, atkreiptinas dėmesys į tai, kad, pareiškėjos teigimu, žala jai buvo padaryta dėl banko delsimu užblokuoti mokėjimo kortelę, t. y. nepavykus operatyviai susisiekti su banko darbuotojais ir jiems laiku neužblokavus mokėjimo kortelės. Pareiškėjos teigimu, į banką telefonu ji kreipėsi 2017 m. spalio 24 d. 17 val. 56 min., o mokėjimo kortelė buvo užblokuota 18 val. 01 min. pokalbio su banko Kontaktų centro darbuotoju metu, tačiau Lietuvos bankui nebuvo pateikta pareiškėjos nurodytą telefoninio skambučio laiką ir trukmę pagrindžiančių įrodymų. Atkreiptinas dėmesys į tai, kad aplinkybės dėl ilgo laukimo paneigia banko pateiktas telefonų stoties išrašas, iš kurio matyti, kad skambutis iš pareiškėjos telefono numerio banko Kontaktų centre buvo užfiksuotas 2017 m. spalio 24 d. spalio 17 val. 59 min. 17 sek. Pagal Lietuvos bankui pateiktus įrodymus, banko darbuotojas į gaunamą pareiškėjos skambutį atsiliepė 18 val. 0 min. 54 sek., pokalbis truko 6 min. 48 sek., o mokėjimo kortelė buvo užblokuota pokalbio metu, t. y. 18 val. 1 min. 49 sek. Šią aplinkybę patvirtina banko pateikti informacinės sistemos duomenys. Sistemiskai įvertinus Lietuvos bankui pateiktus įrodymus, nustatyta, kad pareiškėjos kortelė buvo užblokuota praėjus 55 sekundėms nuo pokalbio su banko darbuotoju pradžios (2 min. 32 sek. nuo skambučio gavimo banko Kontaktų centre). Įvertinus šią aplinkybę, nesant įstatymuose ar šalių sudarytoje sutartyje numatytų sąlygų, susijusių su mokėjimo kortelės blokavimo terminais ir vadovaujantis protingumo principu, nėra pagrindo išvadai, kad bankas pažeidė Mokėjimų įstatymo 27 straipsnio 1 dalyje įtvirtintą pareigą užkirsti kelią naudotis mokėjimo priemone, pareiškėjai pateikus pranešimą apie prarastą mokėjimo kortelę.

Pažymėtina, kad, pareiškėjos teigimu, bankui tenka nuostolių, susijusių su jo vykdoma mokėjimo kortelių išleidimo į apyvartą ir operacijų jomis atlikimo rizika, tačiau šiuo atveju nuostoliai atsirado ne dėl banko veiksmų atliekant mokėjimo kortelės išleidimo į apyvartą veiksmus ar mokėjimo operacijas (kurios buvo tinkamai autorizuotos), o dėl to, jog buvo neišsaugotas tik pareiškėjai žinomas mokėjimo kortelės PIN kodas. Kaip minėta, pagal Mokėjimų įstatymo 26 straipsnio 2 dalį, pareiškėja turėjo pareigą imtis veiksmų, kad būtų apsaugoti mokėjimo kortelės personalizuoti saugumo požymiai, be to, pagal Mokėjimo kortelių išdavimo ir naudojimo taisyklių nuostatas, mokėjimo kortelės turėtojai įtvirtinta pareiga kortelę saugoti kaip pinigus, čekius ar kitus vertingus dokumentus ir nesudaryti sąlygų tretiesiems asmenims naudotis kortele ar sužinoti PIN kodą, taip pat nurodyta, kad už visas operacijas, atliktas naudojantis PIN kodu, atsako klientas. Pati pareiškėja kreipėsi į Lietuvos banką nurodė, kad „<...> mano mokėjimo kortelė buvo pavogta Briuselio Shuman transporto stotelėje, o PIN kodą galima pamatė perkant transporto bilietą bilietų pardavimo automate“, todėl laikytina, kad pareiškėja pati neišsaugojo PIN kodo ir netinkamai įgyvendino Mokėjimų įstatyme ir standartinėse Kortelės sutarties sąlygose įtvirtintas pareigas. Bankas neturėjo pareigos prisiimti dėl pačios pareiškėjos didelio neatsargumo atsiradusių nuostolių, nes bankas negali įgyvendinti paties mokėjimo kortelės turėtojo pareigų ir išsaugoti vien tik jam žinomą PIN kodą. Šių aplinkybių kontekste pažymėtina, kad, net ir bankui įvykdžius neautorizuotas mokėjimus, dėl jų įvykdymo atsiradę nuostoliai vis tiek tektų pareiškėjai, nes, pagal Mokėjimų įstatymo 31 straipsnio 3 dalį, mokėtojai tenka visi dėl neautorizuotų mokėjimo operacijų atsiradę nuostoliai, jeigu mokėtojas juos patyrė veikdamas nesąžiningai arba dėl didelio neatsargumo ar tyčios neįvykdęs vienos ar kelių šio įstatymo 26 straipsnyje numatytų pareigų.

Kartu akcentuotina tai, kad pareiškėja savo reikalavimus, be kita ko, grindžia Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nagrinėtose civilinėse bylose suformuota praktika, t. y. 2000 m. gruodžio 13 d. nutartimi byloje Nr. 3K-3-1345/2000 ir 2001 m. birželio 13 d. nutartimi Nr. 3K-3-645/2001,

taip pat – 2002 m. vasario 20 d. nutartimi Nr. 3K-3-390/2002, tačiau kasacinio teismo bylose, kuriose priimtos minėtos nutartys, buvo nagrinėjami su tarp banko ir pareiškėjos kilusio ginčo dalyku nesusiję klausimai (dėl pinigų išgryninimo pasinaudojant suklastotu įgaliojimu ir dėl suklastotos mokėjimo kortelės panaudojimo). Kasacinis teismas yra konstatavęs, kad bandymas taikyti teisės taikymo taisykles bylose, neturinčiose esminio panašumo su byla, kurią nagrinėjant buvo suformuluotas tas teismo precedentas, reikštų tą patį, kaip taikyti teisės normą teisiniam santykiui, kurio ši norma nereglamentuoja. Dėl to Lietuvos Aukščiausiojo Teismo išaiškinimai taikytini tik nagrinėjant bylas, kurios savo faktinėmis aplinkybėmis panašios į tą bylą, kurią nagrinėdamas Lietuvos Aukščiausiasis Teismas išaiškino atitinkamą teisės normą (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2009 m. balandžio 27 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-186/2009; ir kt.). Dėl nurodytų priežasčių Lietuvos bankas pareiškėjos nurodyta teismų praktika nesivadovauja.

Nustačius, kad nei Mokėjimų įstatymas nei šalių sudaryta Kortelės sutartis nenumato banko atsakomybės už tinkamai autorizuotas ir įvykdytas mokėjimo operacijas, ir nepasitvirtinus pareiškėjos argumentams dėl banko neveikimo blokuojant mokėjimo kortelę, patirta žala tenka pačiai pareiškėjai, o jos reikalavimas dėl 407,50 Eur žalos atlyginimo yra atmestinas kaip nepagrįstas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 (2016 m. sausio 28 d.) „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjos I. K. reikalavimus.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Reguliuojamos rinkos priežiūros skyriaus
viršininkas, pavaduojantis Finansinių paslaugų
ir rinkų priežiūros departamento direktorių

Vaidas Cibas